

IAIN REID

Azon agyalok,  
hogy ennek  
véget vetek

FORDÍTOTTA SZIEBERTH ÁDÁM

IAIN REID

Azon agyalok,  
hogy ennek  
véget vetek

ATHENAEUM

A fordítás alapjául szolgáló mű  
Iain Reid: I am Thinking of Ending Things

Copyright © 2016 by Iain Reid  
All rights reserved.

Hungarian translation © Szieberth Ádám, 2019

Minden jog fenntartva.

Kiadta az Athenaeum Kiadó,  
az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók  
és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.  
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.  
Tel.: 1-235-5030  
[www.athenaeum.hu](http://www.athenaeum.hu)  
[www.facebook.com/athenaeumkiado](https://www.facebook.com/athenaeumkiado)

ISBN 978 963 293 811 0

Felelős kiadó: Szabó Tibor Benjámin  
Felelős szerkesztő: Besze Barbara  
Szerkesztette: Petrikovits Julianna  
Műszaki vezető: Drótos Szilvia  
Borítóterv: Földi Andrea  
Nyomdai előkészítés: Tóth Viktor

Készült az Aduprint Nyomda Kft.-ben, 2019-ben  
Felelős vezető: Tóth Béláné

*Don Reidnek*



Azon agyalok, hogy ennek véget vetek.  
És ez a gondolat, ha egyszer jön, akkor marad is. Ott ragad, elidőzik. Eluralkodik. Nemigen tehetek ellene semmit. Igen, higgyék el: ez a gondolat nem tágít, nem tűnik el csak úgy. Velem van, ha tetszik, ha nem. Ott van, amikor eszem. Meg amikor lefekszem. Meg amikor alszom. Meg amikor fölébredek. Mindig velem van. Mindig.

Nem túl régóta agyalok ezen. Új a gondolat, mégis úgy érzem, mintha már régóta velem lenne. Vajon mikor kezdődött ez az egész? Mi van, ha ez a gondolat nem is bennem fogant meg, hanem előre kidolgozva, készen ültették be az agyamba? Lehetséges az, hogy egy kimondatlan gondolat nem is eredeti? Lehet, hogy én ezt igazából mindvégig tudtam. Talán mindig is úgy volt, hogy ez lesz a vége.

Jake egyszer azt mondta: „Van, amikor a gondolat közelebb áll az igazsághoz, a valósághoz, mint a tett. Mert mondani mondhatsz bármit, tenni is tehetsz bármit, de a gondolatot nem hamisíthatod meg.”

A gondolatot nem hamisíthatod meg. És én ezt gondolom, nem mást.

Aggaszt ez engem. Tényleg. Lehet, hogy már előre tudnom kellett volna, mi lesz a vége, a mi végünk. Lehet, hogy kezdettől fogva meg volt írva.



Szinte üres az út. Csöndes ez a környék. Kihalt. Sokkal kihaltabb, mint vártam. Rengeteg a látnivaló, de emberek, házak, épületek alig vannak. Csak az égbolt. Meg fák, mezők, kerítések. Meg az út, meg a kavicsos padka.

– Megálljunk egy kávéra?

– Szerintem megvagyok nélküle – mondom.

– Ez az utolsó esélyünk. Utána már tényleg nincs semmi, csak farmok.

Először teszek látogatást Jake szüleinél. Vagyis először fogok, ha majd megérkezünk. Jake... A barátom. Nem olyan régóta a barátom. Ez az első közös utunk, az első hosszú autózásunk, így aztán fura, hogy nosztalgikus érzéseim támadnak: nosztalgiával gondolok a kapcsolatunkra, Jake-re, kettőnkre. Pedig izgatottan kéne várnom az első alkalmat, amelyet még sok további követ majd. De nem várom izgatottan. Abszolút nem.

– Nekem nem kell kávé, és harapnivaló sem – erősítem meg. – Éhes akarok lenni a vacsoránál.

– Nem hiszem, hogy a szokásos trakta lesz. Anyu elég fáradt mostanában.

– De azért nem baj, ugye? Mármint hogy jövök.

– Nem, nem, örülni fog. Már most is örül. Az öregeim meg akarnak ismerni téged.

– Itt csak istállók vannak, semmi más. Komolyan mondom.

Évek óta nem láttam ennyi istállót. Sőt, talán egész életemben nem láttam ennyit. Egyformák mind. Pár tehén, pár ló. Birkák, mezők. Meg istállók. És olyan hatalmas az égbolt...

– Itt nincsenek is lámpák a főút mellett!

– Nem olyan nagy a forgalom, hogy ki kéne világítani az utat – mondja Jake. – Biztos feltűnt neked is.

– Este tők sötét lehet.

– Úgy bizony.



Olyan érzésem van, mintha régebb óta ismerném Jake-et, mint amennyi ideje valójában ismerem. Mióta is? Egy hónapja... vagy hat hete? Netán hét hete? Pedig ezt pontosan kéne tudnom. Mondjuk, hogy hét hete. Igazi, erős kötelék fűz össze minket, ritka, intenzív, ragaszkodó szeretet. Még soha nem éltem át ehhez foghatót.

Jake felé fordulok az ülésen, majd a bal lábamat magam alá húzom, mint egy kispárnát.

– Halljam, mennyit mondtál el nekik rólam?

– A szüleimnek? Épp eleget.

Jake gyors pillantást vet rám. És ez a pillantás tetszik nekem. Elmosolyodom. Nagyon erősen vonzódok hozzá.

– Mit mondtál nekik?

– Hogy megismerkedtem egy csinos lánnyal, aki több gint iszik a kelleténél.

– Az én szüleim azt sem tudják, ki vagy.

Jake azt hiszi, viccelek. Pedig nem. Tényleg nem is sejtik, hogy ő a világon van. Egy szót sem szóltam nekik Jake-ről, sőt még arról sem, hogy van valakim. Nem mondtam nekik semmit. Pedig egyfolytában azon agyaltam, hogy esetleg elmondhatnám. Volt is rá alkalom bőven. Csak soha nem voltam eléggé biztos magamban.

Jake mintha mondani akarna valamit, de aztán meggondolja magát. Fölhangosítja a rádiót. Épp csak egy kicsit. Már többször is körbeszörföztünk, de sehol nem adnak zenét, csak egy countryadón. A régi nóta... Jake bólingat a zene ritmusára, és halkán dúdolja is a dallamot.

– Még soha nem hallottalak dudorászni – mondom. – Pedig igazán minőségi, ahogy csinálod.

Nem hiszem, hogy a szüleim *valaha is* megismerik Jake-et, sőt még utólag sem fognak hallani róla. Elszomorít a gondolat, miközben a szülei farmja felé suhanunk a kihalt vidéki főúton. Önzőnek, énközpontúnak érzem magam. El kéne mondanom Jake-

nek, hogy min agyalok. Csak hát nagyon nehéz erről beszélni. Ha egyszer szóba hozom a kételyeimet, nincs többé visszaút.

Nagyjából döntöttem: szinte biztos, hogy véget vetek a dolognak. És így már nem olyan örömteli, hogy megismerem a szüleit. Kíváncsi vagyok, hogy néznek ki, de büntudat is gyötör. Jake nyilván úgy gondolja, hogy a családi farmon tett látogatásom az elköteleződés jele, hogy a kapcsolatunk bővül, tágul.

Itt ül mellettem. Vajon mi jár a fejében? Fogalma sincs róla, hogy mi az ábra. Nem lesz könnyű. Nem akarom megbántani.

– Honnan ismered ezt a dalt? Amúgy nem hallottuk már? Talán kétszer is.

– Ez egy klasszikus countrydal, és én, ugye, farmon nőttem fel. Úgyhogy nálam ez alap.

Jake nem erősíti meg, hogy már kétszer is hallottuk ugyanezt a dalt. Pedig hát miféle adó az, ahol egy órán belül kétszer is lenyomnak egy számot? Persze én már nemigen hallgatok rádiót: lehet, hogy újabban így csinálják? Igen, lehet, hogy ez ma már normális dolog, mit tudom én. Vagy csak az van, hogy nekem ezek a régi countrydalok mind egyformák.



Miért nincs semmi emlékem a legutóbbi hosszú autózásomról? Azt sem tudnám megmondani, mi-

kor volt. Kibámulok az ablakon, de nem igazán nézek semmit. Csak úgy elütöm az időt, ahogy a kocsiban szokás. Ha kocsiban ülsz, gyorsan elsuhan melletted minden...

És ez nagy kár. Jake sokat mesélt nekem az itteni tájról. Imádja: azt mondta, hiányzik neki, ha nincs itthon. Különösen az égbolt meg a mezők, így mondta. Biztos tényleg nagyon szép, meg végtelenül nyugodt, békés. De a mozgó kocsiból ezt nehéz megállapítani. Igyekszem magamba szívni a tájból, amennyit csak tudok.

Jake meredeken alázuhanó, langaléta teste mindeütt aránytalan, még a kiálló pofacsontjai sem egyformák. Egy kicsit ösztövé. Tetszett a csontvázszerű archberendezése, amikor először megláttam. Alultáplált benyomást kelt, de ezt szépen ellensúlyozzák sötét árnyalatú, telt ajkai. Jó vastagok, húsosak, szinte kocsonyásak, különösen az alsó. A haja mindig is rövid volt és borzas, meg talán hosszabb is az egyik oldalon, vagy csak a textúrája más, mintha külön-külön fodrászoltatta volna a feje két oldalát. Továbbá soha nem volt a haja sem piszkos, sem frissen mosott.

Éppen egy elhagyatott birtok suhan el mellettünk. Csak a farmház alapja látszik. Jake elmondja, hogy az épület úgy tíz éve leégett. A ház mögött van egy düledező istálló, elöl, az udvaron meg egy hinta. De az a hinta mintha új lenne: nem rozsdás, és nem tűnik kopottnak, viharvertnek.

- Hogyhogy új a hinta? – kérdezem.
- Mi?
- A leégett farmház előtt. Hiszen már nem lakik ott senki.
- Szólj, ha fázol! Fázol?
- Nem.

Hűs az ablaküveg. Nekidöntöm a fejemet. Az üvegen keresztül érzem a motor minden rezdülését, az út minden hepehupáját. Lágy, gyengéd agymasszázs. Hipnotikus.

Nem mondom el Jake-nek, hogy igyekszem nem gondolni a Telefonbetyárra. Egyáltalán nem akarok gondolni rá, meg az üzenetére. Ma este nem. És azt sem akarom elmondani Jake-nek, hogy igyekszem rá se nézni az ablakban megjelenő tükörképemre. Ma tükörmentes napot tartok. Ahogy aznap is, amikor megismerkedtünk. Mindezt megtartom magamnak.

Kocsmakvíz volt a campuson, a csehóban. Azon az estén, amikor megismerkedtünk. Amúgy nem igen fordulok elő a campuscsehóban. Ugyanis nem vagyok diák. Már nem. Öregnek érzem magam abban a kocsmában. Soha nem kajáltam ott, a csapolt sörük pedig porízű.

Nem számítottam rá, hogy aznap ismerkedni fogok. A barátnőmmel üldögéltem, és nem igazán gerjedtünk rá a kvízre. Egy kancsó bor mellett cseverésztünk.

Szerintem a barátnőm azért akarta, hogy a campuskocsmában találkozzunk, mert gondolta, hátha ott összejövök egy fiúval. Nem mondta ki, de szerintem ez járt a fejében. Jake a szomszéd asztalnál ült a barátaival.

A kocsmakvíz engem nem érdekel. Nem mintha nem lenne jó buli, csak nem az esetem. Inkább olyan helyre megyek, ahol nem ilyen nagy a pörgés, vagy otthon maradok. Otthon sosem porizú a sör.

Jake csapatát úgy hívták, hogy Brezsnyev Szemöldöke.

– Ki az a Brezsnyev? – kérdeztem tőle. Nagy volt a zaj, szinte túl kellett ordítanunk a zenét. Ekkor már dumáltunk pár perce.

– Szovjet mérnök volt, a fémiparban dolgozott. A pangás korszakában. És két szörnyszülött hernyót viselt a szemöldöke helyén.

Hát, erről beszélek! Jake csapatának nevééről. Viccesnek szánták, de arra is vigyáztak, hogy ne legyen túl közismert dolog. Így demonstrálhatták, hogy tudnak egyet-mást a Szovjet Kommunista Pártról. Nem tudom, miért, de engem az ilyesmi megőrjít.

A csapatnevek mindig ilyenek. Vagy ha nem, akkor otromba szexuális célzások. Aznap is volt egy Időben Kihúzó A Kanapét Is, Meg Azt Is! nevű csapat.

Megmondtam Jake-nek, hogy nem szeretem az ilyen vetélkedőket, pláne nem kocsmában. Mire ő:

– Hát, igen, tudják hasogatni a szőrszálat ezerrel. A kocsmakvíz fura elegye az apátiának, meg a mögé bújtatott versenyszellemnek.

Jake nem kifejezetten szívödlesztő. Helyesnek helyes, de leginkább a maga szabálytalan módján. Nem ő volt az első srác, akit észrevettem aznap este. De a legérdekesebbnek tűnt. Engem ritkán kísért meg a rozsdamentes szépség. Úgy tűnt, mintha Jake kicsit kevésbé tartozna a csapathoz, mint a többiek: mintha csak azért rángatták volna oda, hogy kisegítse őket a válaszaival. Máris vonzódtam hozzá.

Simára volt borotválva, és vékony, ezüstkeretes szemüveget hordott, amelynek jobb szárát szórakozottan igazgatta. Néha meg a mutatóujjával följebb tolt a pápaszemet az orrnyergén. Észrevettem azt is, hogy van egy kis „tikkje”: ha nagyon koncentrált, az egyik kézfejét szaglászta, vagy legalábbis az orra alá tartotta. Ezt még most is sokszor csinálja. Egyszínű pólót viselt, azt hiszem, szürkét, vagy talán kéket, meg farmert. A pólót mintha már több százszor kimosták volna. Jake sokat pislogott: láttam, hogy félszeg fiú. Ott ülhattünk volna egész este úgy, hogy egyetlen szót sem szól hozzám. Egyszer rám mosolygott, de csak ennyi. Ha rajta múlik, soha nem ismerkedünk meg.

Miután láttam, hogy úgyse szólal meg, mondtam neki valamit.



- Egész jól megy ez nektek, srácok.
- Ez volt az első, Jake-hez szóló mondatom.

Ő erre megemelte a söröspoharát. – Jól jön egy kis erősítés.

Ennyi elég is volt: megtört a jég. Dumáltunk még egy kicsit, aztán Jake lezserül, mintegy melleleg elpötyyintette:

- Kruciverbalista vagyok.

Mire nyögtem valami semmitmondó „ahát” vagy „ühümöt”. Nem ismertem a szót.

Jake ezután azt mondta, hogy szerette volna, ha a csapatuk az Ipseitás nevet kapja. Ezt a szót sem ismertem, de már-már úgy tettem, mintha ismerném. Addigra – a visszafogott, tartózkodó modora dacára –, megállapítottam, hogy Jake ritka okos fiú. Abszolút nem volt agresszív, nem próbált fölszedni. Semmi gagyis befűzős duma: egyszerűen élvezte, hogy csevegünk. Az volt az érzésem, hogy nem egy nagy randizós.

– Nem hiszem, hogy ismerném ezt a szót – mondtam. – Meg a másikat sem.

Arra jutottam magammal, hogy alighanem ő is úgy működik, mint a legtöbb férfi, azaz szívesen elmagyarázná, hogy mi mit jelent. Így jobban tetszene neki a szitu, mint ha eljátszanám, hogy ismerem ezt a két obskúrus szót, és ugyanolyan változatos a szó-kincsem, mint neki.

– Az ipseitás lényegében önazonosság, avagy egyéniség. A latin *ipse* szóból ered, amely az ember énjét, önmagát jelenti.

Tudom, hogy ez tudálékosan, előadásszerűen, riasztóan hangzik, de higgyék el, nem volt az. Abszolút nem. Jake szájából nem hatott olyannak. Volt benne valami szelídség, valami megnyerő, természetes jámborság.

– Gondoltam, illene ránk ez a név, tekintve, hogy sokan vagyunk ugyan, de nem hasonlítunk a többi csapatra. És mivel egy csapatnév alatt játszunk, létrejön egyfajta közös identitástudat, mintha egyek lennénk. Bocs, lehet, hogy ez így elég zagyva. És minden bizonnyal unalmas.

Jót neveltünk, és olyan érzésem támadt, mintha csak mi ketten lennénk az egész kocsmában. Ittam egy kis sört. Jake vicces volt. Vagy legalábbis volt humorérzéke. De azért nem gondoltam, hogy olyan vicces lenne, mint én. A legtöbb férfi, akivel találkozom, nem olyan vicces.

Később Jake így szólt:

– Az emberek egyszerűen nem túl viccesek. Tényleg. Ritkaságszámba megy, ha valaki vicces.

Ezt úgy mondta, mintha tudná, mi járt a fejében egy kicsivel korábban.

– Nem tudom, igaz-e ez – mondtam.

Tetszett, hogy ilyen határozott kijelentést hallok tőle „az emberekről”. Lám, a visszafogottság máza

alól ki-kibuggyan a mélyen gyökerező magabiztosság!

Amikor láttam, hogy menni készülnek a csapattársaival, eszembe jutott, hogy elkérhetném a telefonszámát, vagy megadhatnám az enyémet. Égtem a vágytól, hogy megadjam, de képtelen voltam rá. Nem akartam, hogy úgy érezze, föl kell hívnia. Azt, persze, akartam, hogy föl akarjon hívni. Nagyon is akartam. De végül beértem azzal, hogy valószínűleg úgymint látom még. Hiszen egyetemi városkában élünk, nem valami nagy metropoliszban. Előbb-utóbb összefutunk. De, mint kiderült, nem kellett a vakszerencsére bíznom magam.

Biztos akkor csúsztotta be a cetlit a táskámba, amikor elköszönt. Otthon találtam meg: *Ha meglennél a számod, beszélgethetnénk, és mondanék neked valami vicceset.*

És a szöveg alá odaírta a számát.

Lefekvés előtt megnéztem, mit jelent a „kruciverbalista”. Jót nevettem, és hittem neki.

- *Én még mindig nem értem. Hogy történhetett?*
- *Mindannyiunkat sokkolt.*
- *Itt még soha nem történt ilyen szörnyűség.*
- *Nem. Ilyen szörnyűség nem.*
- *Jó pár éve dolgozom itt, de ilyen még nem volt.*
- *Én is úgy hiszem.*
- *Az éjjel le sem hunytam a szemem.*
- *Én sem. Akárhogy feküdtem, nem volt kényelmes. És alig megy le a torkomon egy-két falat. Látnod kellett volna a feleségemet, amikor elmondtam neki. Azt hittem, mindjárt rosszul lesz.*
- *Hogy tehette? Hogy tudta végigcsinálni ezt az egészet? Ilyesmit nem pillanatnyi szeszélyből csinál az ember. Úgy nem is lehet.*
- *Egyszerűen ijesztő ez az egész. Ijesztő és felkavaró.*

- *Mondd, te ismerted? Közel álltál hozzá, vagy...?*
- *Nem, nem. Nem álltam közel hozzá. Nem hiszem, hogy közel állt volna hozzá bárki is. Ő egy magányos farkas volt. Ilyen volt a természete: magának való, zárkózott. Néhányan talán jobban ismerték, de... tudod, hogy van ez.*
- *Őrület! El sem hiszi az ember, hogy ez igaz lehet.*
- *Borzalmas dolog, de, sajnos, nagyon is igaz.*

- Milyen az út?
- Nem rossz – feleli Jake. – Kicsit csúszós.
- Még jó, hogy nem havazik.
- Remélhetőleg nem is fog.
- Jó hideg lehet odakint.

Külön-külön egyikünk sem feltűnő jelenség. És nekem úgy tűnik, hogy ez a körülmény figyelmet érdemel. Annak sincs sok értelme, hogy összekombináljuk az adottságainkat: Jake magas, szikár termetét, meg az én szembeötlő alacsonyságomat. Ha egyedül vagyok a tömegben, önmagam sűrített kiadásának, *figyelmen kívül hagyhatónak* érzem magam. És Jake is beolvad a tömegbe, magasság ide vagy oda.

Ha együtt vagyunk, mégis arra leszek figyelmes, hogy az emberek néznek minket. Nem Jake-et vagy engem: minket. Egyedül simán beolvadok a háttérbe, és Jake is. Párként viszont szembeötlünk.

Hat nappal a kocsmai megismerkedésünk után már túl voltunk három rendes közös étkezésen, két

sétán, egy kávézáson, és megnéztünk egy filmet is. Közben szünet nélkül dumáltunk. Továbbá intim viszonyba kerültünk egymással. Jake, amikor meztelenül látott, kétszer is azt mondta, hogy – jó értelemben, ezt hangsúlyozta – a fiatal Uma Thurmanre emlékeztetem: olyan vagyok, mint egy „tömörített” Uma Thurman. Igen, „tömörítettnek” nevezett, ez a szó hangzott el. Az ő szava.

Szexinek soha nem nevezett. Ami rendben is van. Csinosnak viszont mondott, és egyszer-kétszer „gyönyörűnek” is, mert a pasik már csak így szokták. Egyszer pedig kijelentette, hogy terápiás hatású vagyok. Ezt még soha nem hallottam senkitől. Rögtön azután mondta, hogy hülyültünk egy jót.

Gondoltam, hogy sor kerülhet rá – mármint a hülyülésre –, de nem volt betervezve. Csak úgy ukmukfukk nekiláttunk vacsi után, a kanapémon. Levest főztem, desszertnek pedig megosztottunk egy üveg ginen. Kézről kézre adtuk a flaskát, és jókat húztunk belőle, mint a gimis kölykök, amikor berúgnak az iskolából előtt. Ez az első üzekedésünk sokkal hevesebb, kiéhezettebb volt, mint a későbbiek. Még az üveg felénél tartottunk, amikor megcéloztuk a fekhelyet. Jake levette rólam a topot, én pedig kicipzároztam a nadrágját. Hagyta, hogy tegyem, amit akarok. – Csókolj, csókolj! – mondta egyre-másra, akkor is, ha csak három másodpercre hagytam ab-

ba. – Csókolj! – hajtogatta, de amúgy csöndben volt. A villany nem égett, a légzését alig hallottam. És nem is láttam valami jól.

– Csináljuk kézzel! – javasolta aztán Jake. – Csak kézzel.

Azt hittem, szexelni fogunk. Hirtelen nem is tudtam, mit mondjak. Belementem a játékba. Ilyet még soha nem csináltam. A végén Jake rám rogyott. Így maradtunk egy kis ideig: lehunyt szemmel szuszogtunk. Aztán Jake lehengeredett rólam, és sóhajtott egyet.

Nem tudom, mennyi idő telt el, mire fölállt, és kiment a fürdőszobába. Én csak feküdtem ott, néztem, ahogy lépked, aztán hallgattam, ahogy folytatja a vizet. Meg azt is hallottam, hogy lehúzza a vécét. Bent volt egy ideig. Én meg a lábujjaimat néztem, és mozgattam is őket.

Akkor azon agyaltam, hogy szólnom kéne Jake-nek a Telefonbetyárról. De egyszerűen képtelen voltam rá. El akartam felejteni az egészet. Úgy okoskodtam, hogy ha Jake tudna róla, komolyabbá válna a dolog, mint szeretném. Ekkor álltam a legközelebb ahhoz, hogy elmondjam neki.

Ahogy ott hevertem, bevillant egy emlék. Nagyon kicsi voltam még, hatéves, vagy talán hét, amikor egyszer fölébredtem éjszaka, és egy férfit láttam az ablakom előtt. Már rég nem jutott eszembe a dolog. Nemigen beszélek róla, sőt nem is gondolok rá



túl sűrűn. Amolyan ködös, foltszerű emlék, de ami megmaradt belőle, azt tisztán föl tudom idézni. Nem az a fajta sztori ez, amit vendégségben, a vacsoránál bedobok: nem tudom, mit kezdenének vele az emberek. Magam sem tudom, mit kezdjek vele. És azt sem tudom, hogy miért jutott eszembe azon az estén.



Honnan tudjuk, hogy valami vészterhes, fenyegető? Milyen intő jelek árulják el, hogy amivel szembeke-  
rültünk, az nem ártalmatlan? Az ösztönös megérzés mindig übereli a rációt. Ha éjjel fölébredek, és egyedül vagyok, mindmáig halálra rémít ez a gyerekkori emlék. Minél idősebb leszek, annál jobban megijeszt. Valahányszor eszembe jut, mindig egyre szörnyűbbnek, egyre baljósabbnak tűnik. Lehet, hogy én színezem ki egyre jobban, én teszem egyre szörnyűbbé. Nem tudom.

Azon az éjszakán semmi okom nem volt rá, hogy fölébredjek. Nem kellett pisilnem, és síri csönd honolt a szobámban. És nem lassanként tértem magamhoz, hanem kipattant a szemem, és máris teljesen éber voltam. Pedig nálam ez szokatlan. Nekem mindig kell pár másodperc, sőt néha pár perc is, hogy észhez térjek. Akkor viszont úgy neszeltem föl, mintha belém rúgtak volna.

Hanyatt feküdtem, ami azért szokatlan, mert

rendszerint az oldalamba fordulva alszom, vagy hason. A pléd pedig szinte feszült rajtam, mintha most takargattak volna be. Izzadtam is: nyirkosnak éreztem a párnám. Az ajtó be volt csukva, az éjjeli lámpát, amit rendszerint égve hagytam, lekapcsoltam. Koromsötét volt a szoba.

A mennyezeti ventilátort magas fokozatra állítottam. Gyorsan forgott, erre jól emlékszem. Forgott ezerral: azt hihette az ember, hogy mindjárt lerepül a plafonról. Nem hallottam semmi mást, csak a metronómszerű kattogást meg a levegőt szelő lapátok surrogását.

Pedig a ház nem volt új, és ha éjszaka fölébredtem, mindig valami nesz hallatszott: csövek kattogása, nyikorgás, miegymás. Ezért furcsán hatott, hogy nem hallok semmit, csak a ventilátor zaját. Mozdulatlanul feküdtem az ágyban, és éberem füleltem. Össze voltam zavarodva.

És akkor megláttam a férfit.

A szobám a ház hátsó felében lévő egyetlen földszinti hálószoba volt. Az ágyammal szemközi ablak nem volt sem túl széles, sem túl magas. A férfi egyszerűen ott állt. Kint, közvetlenül az ablak előtt.

Az arcát nem láttam. Az már az ablakkeret fölött volt. A felsőtestét láttam, de annak is csak a felét. Egy kicsit imbolygott. A két kezét időnként összedörzsölte, mintha melengetné őket. Erre élénken